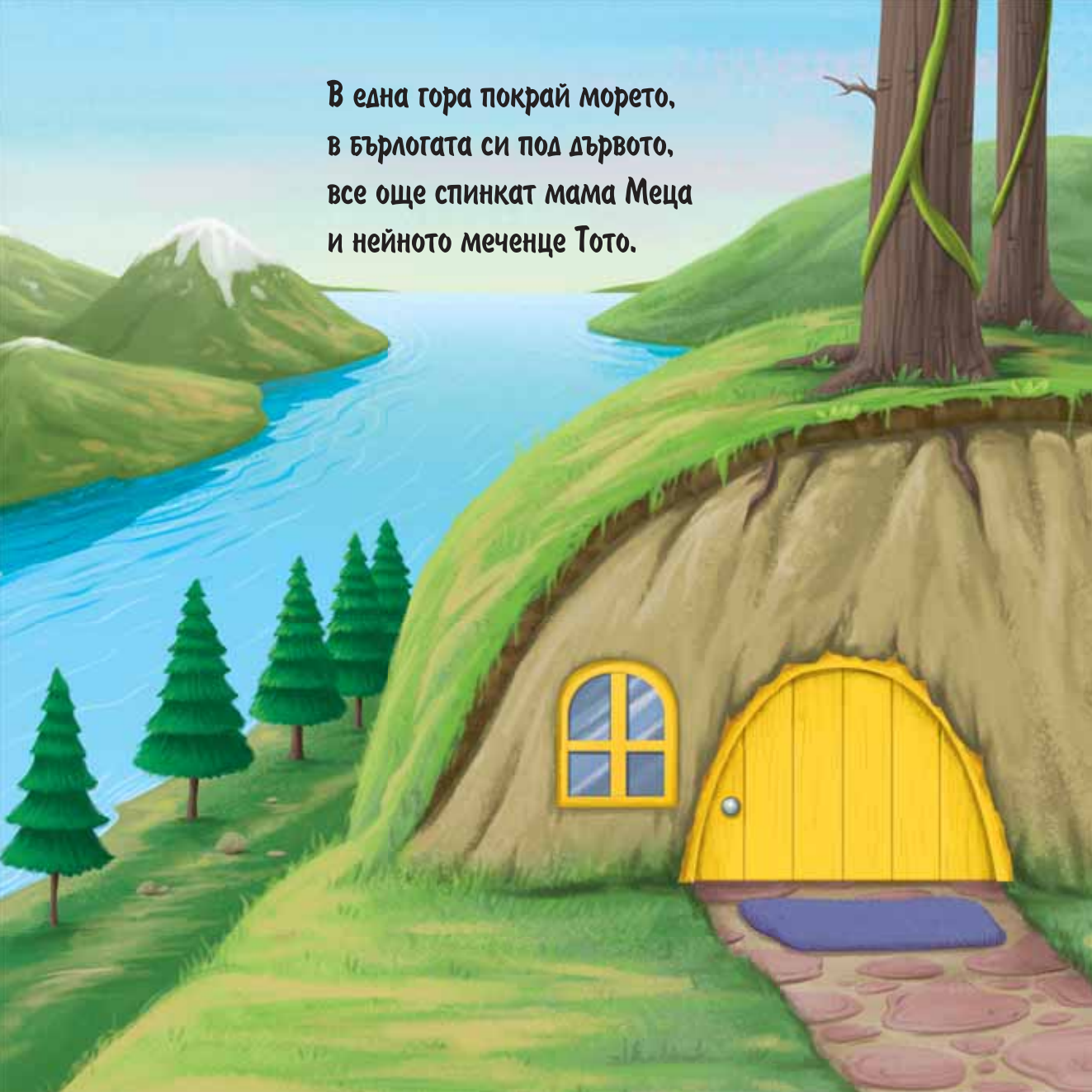

В една гора покрай морето,
в бърлотата си под дървото,
все още спинкат мама Меца
и нейното меченце Тото.

Но скоро пролетното слънце
погалва с топъл лъч земята,
а бризът почва да си шушне
високо в клоните с листата.
Мечето се прозява сладко
и дълго, дълго се протяга.
Отглежда се. Я, мама Меца
го чака вече във на прата!

– Сълливко – казва тя с усмивка, –
излез навън, денят е ясен.
Светът те чака да го видиш –
голям и нов, и тъй прекрасен!

Но Тото май се притеснява. От страх коремът му се свива.
– Не съм уверен, че ще мога! –
мърмори той и пак се скрива.
Надзърта плахо и си мисли:
„Защо ли бързах да се будя?
Светът е толкова огромен! Навярно там ще се загубя!“

Все пак накрая се показва.
Изглежда, че не му е лесно.
– О, браво, малчо! – казва мама. –
Ще видиш, че ще е чудесно!
На Тото много му се иска
да пее, тича и танцува,
но той несигурно пристъпва и всичко чуждо му се струва.

– Реката май че
е опасна,
пътеката нагоре
също! –
въздиша Тото
със тревога.
Добре, че мама
го прегръща!

